

پژوهش در جراحی

نقش‌های گوناگون یک جراح دانشگاهی

ترجمه و تلخیص: دکتر سیدعباس میرمالک* و گروه مترجمین**

هنر و طبابت جراحی دانشگاهی از طریق تعریف و فراگیری اصول اساسی و مهارت‌های مرتبط و به کارگیری آنها تحت نظارت یک مشاور مجرب، آموخته می‌شود. این امر مستلزم توصیف و تشریح کفایت فردی و مهارت‌های حرفه‌ای لازم جهت تلفیق طبابت جراحی و تحقیقات و کسب آنها طی یک برنامه آموزشی با ساختار مناسب می‌باشد. این مقاله به بحث پیرامون این کفایت‌ها و مهارت‌ها و جنبه منحصر به فرد آموزشی که باید توسط جراح دانشگاهی با همکاری مدیر برنامه وی فرا گرفته شود، می‌پردازد. جراح دانشگاهی باید موارد زیر را از خود نشان دهد.

۱- جراح بالینی فوق‌العاده‌ای باشد.

۲- علاقه‌مند به شروع و آزمودن نظریات مرتبط بالینی باشد.

۳- با دیگران به خوبی ارتباط برقرار کرده و دانش خود را مشتاقانه و به شکلی قابل درک در اختیار آنان قرار دهد.

۴- برنامه‌هایش را به خوبی سازماندهی کرده و بتواند تعادلی مناسب بین اهداف حرفه‌ای و شخصی برقرار سازد.

۵- مهارت‌هایی دارای تأثیر متقابل برای تسهیل همکاری‌های تحقیقاتی و انجام وظایف اجرایی داشته باشد.

درباره معضلاتی که در دانشگاه برای کسب تمام این خصایص و مهارت‌های فراروی یک جراح وجود دارد، بسیار بحث شده است. براساس گفته Willum P. Longmire در رشته جراحی، کسب و حفظ مهارت‌های تکنیکی که منجر به شناسایی فرد به عنوان یک دانشمند و جراحی که به خوبی آموزش دیده گردد، چالش بزرگ‌تری نسبت به سایر عرصه‌های پزشکی محسوب می‌شود.

گوناگونی و تعدد چالش‌هایی که در برابر یک جراح آکادمیک قرار دارند به اندازه‌ای افزایش یافته است که ویراستار، واژه ورزش‌های پنج‌گانه (Pentathlete) را قیاس تمثیلی مناسبی برای بیان آن دانسته است.

قیاس تمثیلی ورزش پنج‌گانه

در ورزش پنج‌گانه که بخشی از رشته‌های ورزشی موجود در المپیک می‌باشد. ورزشکار باید در ۵ رشته ورزشی شامل: شنا، شمشیربازی، تیراندازی، دو و اسب‌دوانی متبحر باشد. این ۵ رشته ریشه در توانایی‌هایی دارند که در زمان ناپلئون هر قاصدی در میدان نبرد می‌بایست واجد آن می‌بود. مشخصات اساسی یک ورزشکار در رشته ورزشی پنج‌گانه، قدرت، استقامت و تعهد

نویسنده پاسخگو: دکتر سیدعباس میرمالک

تلفن: ۸۸۷۸۷۵۶۱

Email: SAM@Mirmalek.net

* استادیار گروه جراحی عمومی، دانشگاه علوم پزشکی آزاد اسلامی، واحد تهران

** دکتر لیلا پرورش، دکتر شقایق تهرانی، دکتر پوریا حسینی، دکتر پانته آرضائیان، دکتر مریم سعیدیان،

دکتر مروا طهماسبی‌راد، دکتر علی غلامرضانژاد، دکتر مهدی کلانتری، دکتر الهام کنی، دکتر امیر تیمور مرعشی،

دکتر امید میرمطلبی، دکتر علی ناظمیان

تاریخ وصول: ۱۳۹۳/۰۴/۰۱

فردی، می‌باشد. یک ورزشکار در این رشته در زمینه‌های مختلفی با دیگران رقابت کرده اما در عرصه‌ای که رشته اصلی و واحد سایر ورزشکاران است رکورددار نیست.

اکثر ورزشکاران موفق در رشته ورزش پنج‌گانه، با داشتن زمینه‌ای قوی در شنا شروع کرده و دیگر مهارت‌های این رشته را حول محور آن کسب کرده‌اند. به شکلی مشابه، جراحان آکادمیک نیز مهارت‌های حرفه‌ای خود را کنار مهارت‌های بالینی بنا می‌کنند. برای کسب برتری‌های لازم هم‌مطراز با کسی که تمرکز بر روی جراحی بالینی را برگزیده است، جراح دانشگاهی باید زمان اضافی جهت انجام آموزش و ساعات کار بیشتر به عنوان یک جراح عضو هیئت علمی، صرف کند. ورزشکاران رشته ورزش پنج‌گانه آمیزه‌ای منحصر به فرد از قوای جسمانی هستند، اما آموزش و کسب مهارت آنها باید رقابت در هر پنج زمینه را دربرگیرد. زمینه رقابتی واقعی آنان وابسته به کارایی آنها در چند حیطة و توانائیشان در ایجاد ترکیبی از قدرت و کارایی در سطحی قابل رقابت در زمینه‌های متعدد می‌باشد.

شبهات موجود بین این رشته ورزشی و جراحی از آنجاست که هر جراح آکادمیک باید تحت برنامه آموزشی خاصی که برای افزایش توانایی منحصر به فرد او در تلفیق استعدادها، علائق و مهارت‌های پیشرفته طراحی شده است، قرار گیرد. تلاش و از خودگذشتگی لازم برای هر فرد پیش فرض یک ارزیابی صادقانه شخصی برای شناخت نقاط قوت و ضعف خویش بوده و بیانگر اشتیاق وی در کسب مجموعه‌ای متفاوت از مهارت‌ها همراه با قدرت بالای ابتکار و اتکا به خویشتن، می‌باشد. هیچ روش و رویکرد متداولی برای تبدیل شدن به یک جراح مؤثر و کارا وجود ندارد.

تشبیه مطرح شده (با ورزش پنج‌گانه) چندان کامل نیست. زیرا تنها تعداد اندکی می‌توانند در این رشته ورزشی پیروز شوند در صورتی که اکثر جراحان آکادمیک در صورتی که خود را از قبل به خوبی برای مقابله با چالش‌ها آماده کنند و از موفقیت‌های موجود در پیرامون خود نهایت استفاده را بنمایند، می‌توانند به روش خود مؤثر و پربازده باشند. کسانی که به خوبی آموزش ببینند و چالش‌ها را مرتفع سازند مسلماً همگی برنده خواهند بود.

همچنان که در ادامه این مقاله بحث خواهد شد زمینه‌های مختلفی از مهارت‌های حرفه‌ای و شخصی باید کسب شده تکامل یابند و حفظ گردند تا بتوان زندگی حرفه‌ای موفقیت‌آمیز و مثمر‌تر در عرصه جراحی آکادمیک داشت.

جراح آکادمیک در جایگاه یک جراح بالینی

یک جراح آکادمیک باید ابتدا و پیش از هر چیز جراح بالینی خوب باشد. هر چند این جراحان معمولاً نمی‌توانند زمان‌شان را صرفاً وقف جراحی بالینی کنند. از آن جایی که آنان نقش سرمشق را برای دستیارها و دانشجویان پزشکی ایفا می‌کنند، نه تنها باید از تکنیک‌ها مهارت‌های عملی فوق‌العاده‌ای برخوردار باشند، بلکه باید در تعامل با دیگر افراد رؤف و پرشفتت باشند. اگرچه برتر بودن در جراحی بالینی، پیش‌نیازی ضروری برای احراز موفقیت به عنوان یک جراح آکادمیک است، اما از آنجایی که هدف این مقاله توضیح وجوه خاصی از آموزش در زمینه‌های دیگر است، بحث را به آموزش یک جراح بالینی معطوف نمی‌سازیم.

اشتیاق به شروع و آزمون اندیشه‌های جدید

توانایی تولید دانش جدید و مرتبط با علم جراحی و مراقبت از بیمار یکی از مهمترین وجوه تمایز یک جراح آکادمیک می‌باشد. این امر می‌تواند از طرق تحقیقات آزمایشگاهی یا بالینی یا ترکیبی از هر دوی آنها ابراز گردد. بسیاری از برنامه‌های آموزشی جراحی تأکید بر کسب دانش و مهارت‌ها به روش دانشجویی دارند اما کارآموزان پژوهش جراحی در صوتی که علاقمندند باید بدانند موقعیت‌های مربوط به رشد و تعالی در کجا نهفته‌اند، باید بیاموزند که در مورد دانش موجود و روش‌های جراحی استاندارد "شک‌های سازنده" داشته باشند. آنان باید بتوانند به شیوه‌ای "غیرسنجی" ببندیشند و قادر باشند نظریات بالینی را به سوی انجام یک سلسله از پژوهش‌های رسمی که به آزمون این نظریات در قالبی کمی، تحلیلی و استنتاجی می‌پردازند، هدایت کنند.

آموزش‌های لازم برای یک پژوهشگر

از آنجایی که روش‌شناسی علمی پایه ارزیابی وسیله‌ای برای تبادل نظریات جدید می‌باشد باید به عنوان هسته مرکزی آموزش محققان در رشته جراحی مورد نظر قرار گیرد. برنامه آموزشی باید بر روی ایجاد توانایی در هدایت نظریات به سوی یک کندوکاو علمی رسمی و نظام‌مند مبتنی بر یک فرضیه، مجموعه‌ای از اهداف علمی و روش‌شناسی پذیرفته شده و مؤثر برای دستیابی به مقاصد یک مطالعه، متمرکز گردد.

افراد کارآموز در جراحی آکادمیک برای آماده‌سازی خویش در روبرویی با چالش‌های منحصر بفرد در زندگی حرفه‌ای برگزیده خود چه کاری باید انجام دهند؟

روش‌های متفاوتی می‌توانند منجر به آماده‌سازی موفقیت‌آمیز یک جراح آکادمیک در حرفه وی شوند. بسیاری از گزینه‌های جالب در این عرصه برای برخی از کارآموزان در مقایسه با سایرین مناسب‌ترند.

تعداد اندکی از موارد درسی اصلی یا دوره‌های آموزشی بنیادی مورد نیاز در حرفه علمی، باید در دوره‌های رسمی و غیررسمی آموزش در روش‌شناسی علمی گنجانده شود. چنان که در فهرست زیر هم به آن اشاره شده، روش‌شناسی کامپیوتری و آمار حیاتی دو مورد از این مواد درسی است.

۱- آمار

۲- نگارش علمی

۳- یکی از رشته‌های علوم پایه مانند زیست‌شناسی مولکولی، ایمونولوژی و غیره

۴- روش‌شناسی آزمایشگاهی

۵- استفاده از کامپیوترها

۶- سمینارهای پژوهشی

۷- سخن گفتن در جمع به شیوه مورد استفاده در سخنرانی‌های علمی

۸- نگارش درخواست بورس

۹- استفاده از ابزار علمی

۱۰- روش‌های تدریس

برای محققان جراحی که زبان مادری آنها انگلیسی نیست کسب مهارت در زبان انگلیسی برای مبادلات بین‌المللی مطلوب است. برای پژوهشگران انگلیسی زبان، آموختن یک یا چند زبان دیگر موجب تسهیل و غنای ارتباطات علمی آنها خواهد شد. درک مناسب زبان کامپیوتری و آمار یک نیاز مطلق برای کسب موفقیت در علم جراحی می‌باشد.

چه زمانی کارآموزان باید روش‌شناسی علمی را بیاموزند؟

به طور مطلوب، یک جراح آکادمیک علاقه‌مند باید پیش از فارغ‌التحصیل و در زمان دانشجویی نسبت به آموختن روش تجربی اقدام نماید و به بسط این آموخته‌ها طی دوران دستیاری بپردازد. در مورد کسانی که فرصتی زود هنگام جهت کسب تجربه در امر تحقیقاتی علمی را نداشته‌اند، دوره آموزش تحقیق باید به طور مطلوب در پایان سال دوم یا سوم آموزش جراحی در نظر گرفته شود. این امر ضروری است که مشخص شود آیا فرد توانایی ایفای نقش، به عنوان یک جراح بالینی را پیش از تخصیص منابع، زمان و انرژی برای آموزش او در جهت تبدیل شدن به یک پژوهشگر جراحی دارد یا خیر؟

در پایان سال دوم یا سوم آموزش جراحی، کارآموز به میزان کافی انعطاف‌پذیر خواهد بود تا بتواند از تجارب جدید حداکثر استفاده را نماید. آموزش‌های بعدی فرد با آموختن اصول و عادت‌ها و شرایطی که در آزمایشگاه کسب می‌شود، غنا خواهد یافت. اگر چه انعطاف‌پذیری و تنوع‌طلبی باید مورد تشویق قرار گیرد، اما به تعویق انداختن مدت آموزش علمی به اواخر دوران دستیاری جراحی مطلوب نیست به ویژه اگر تجارب آزمایشگاهی از تجارب عملی جراحی مجزا شوند.

محل کسب آموزش در روش‌شناسی علمی کجاست؟

مهم‌ترین شرط لازم این است که دوره آموزش روش‌شناسی علمی به صورت غوطه‌ور شدن در محیطی کاملاً سازمان یافته به نحوی که روش علمی در آن جا تجربه غالب فرهنگی و آموزشی باشد، انجام شود. نظم و انضباط آکادمیک و برنامه‌ریزی‌ها باید متناسب با علایق کارآموزان باشد. آزمایشگاه جراحی یا دیگر بخش‌ها مانند: آمار حیاتی، همه‌گیر شناسی، بیپوشی، ایمن شناسی، آناتومی، بیوشیمی، فیزیولوژی، اقتصاد، علوم اجتماعی، به شرط بالا بودن استانداردها در زمینه‌های مشاهده، تدوین پیش فرض‌ها، تحلیل، بازنگری انتقادی و ارتباطات، می‌توان با توجه به رهنمودهای استاد و رئیس بخش و با در نظر گرفتن علایق و نیازهای کارآموزان پژوهش جراحی، نظم لازم را انتخاب کرد. برخورد با محققینی که نظرات و رویکردهای متفاوتی برای حل مسائل در یک زمینه علمی معین دارند جزء مهمی از تجارب آموزشی کارآموزان می‌باشد. بازدید از دیگر مؤسسات و آزمایشگاه‌ها و ملاقات با اساتید برای بحث با آنان در مورد دیدگاه‌های متمایزشان در رابطه با یک مشکل مشترک در واقع به منزله توسعه تجارب فرد کارآموز می‌باشد. زمانی که دریابید راه‌های متعددی برای حل یک مشکل وجود دارند متعجب خواهید شد.

آیا یک کارآموز جراحی آکادمیک باید در علوم پایه هم مدرک دکترا داشته باشد؟

بعضی از کارآموزان اخذ مدرک ph.D در زمینه علوم پایه را برنامه‌ای مناسب و جالب توجه برای کسب مهارت‌های بنیادی در زمینه روش‌های علمی می‌یابند. اگر در زمینه کارهای مشکل سخت‌گیر نیستید، از امتحانات لذت می‌برید و از نوشتن پایان‌نامه هراسی ندارید و علاقه وافری به انجام تحقیق و کارهای درسی مورد نیاز برای اخذ دکترا در رشته علمی خاص دارید، برنامه ph.D راهی مناسب برای کسب دانش ثانویه در روش‌شناسی علمی از سوی دیگر بسیاری از دانشمندان موفق رشته جراحی و بیشتر فعالان در رشته علوم پایه می‌دانند که زمانی پشت میزهای آزمایشگاه، زیر نظر یک دانشمند خوب صرف می‌شود، می‌تواند زمینه‌ای مشابه یا احتمالاً مناسب‌تری را برای آماده‌سازی فراهم نماید.

چگونه باید در جریان آموختن روش‌شناسی علمی خود را یاری دهیم؟

انواع مختلفی از بورس‌ها و دوره‌های فلوشیپ در زمینه آموزش تحقیقات توسط مؤسسه ملی بهداشت در ایالات متحده و شورای تحقیقات پزشکی در کانادا و طیفی از سازمان‌ها جراحی در دسترس است. این مؤسسات هزینه لازم را برای تأمین معاش کارآموزان تأمین می‌کنند، هم چنین هزینه‌ای اضافی را به منظور حمایت از تحقیقات جراحی به بخش مربوطه را پرداخت می‌کنند. این بورس‌ها از طریق سازمان‌های جراحی همانند کالج جراحان آمریکا، انجمن جراحان آمریکا و دیگر مراکز فهرست شده-اند، قابل دسترسی می‌باشند. اگر کسی در پی بخشی که روش‌شناسی علمی را آموزش می‌دهد، باشد، اغلب بودجه‌های مربوط به بخش را برای حمایت از کاندیدهای مناسب در طی دوره‌های تمدید شده آموزش آن‌ها در علم غالباً در دسترسند.

جراح آکادمیک و توانایی برقراری ارتباط

صرفاً کسب دانش کافی نیست، بلکه علوم کسب شده باید به شکلی قابل درک در اختیار جوامع علمی و جراحی قرار گیرند. انجام این مهم نیازمند داشتن مهارت‌های گفتاری و نوشتاری به خصوص در زبان انگلیسی است، که در حال حاضر زبان اول علوم می‌باشد.

یک محقق با کفایت در امر جراحی باید چگونگی برقراری ارتباط با مخاطبینی خاص در تجمع‌های مختلف علمی مانند گردهمایی‌ها، همایش‌ها و تجمع‌های جراحی - علمی را بداند. ایفای نقش یک استاد نمونه، نیازمند توانایی در انتقال مشتاقانه دانش می‌باشد. یک مدرس جراحی که خودش را وقف کارش کرده است، تلاش می‌کند تا علاقه نسبت به جراحی را در تک تک دانشجویان ایجاد کرده و سپس بهترین دانشجویان را برای تبدیل شدن به یک جراح مناسبند، برمی‌گزیند.

از آنجایی که توانایی همگون کردن اطلاعات معنی‌دار، جزئی مهم در امر برقراری ارتباط و انتقال دانش است، جراح آکادمیک باید از استعدادی بالا در زمینه خواندن مطالب برخوردار بوده و بتواند از درون طیف وسیعی از گزارشات ضد و نقیض،

نتایج مهم را استخراج نماید. توانایی جراح آکادمیک در تفسیر اطلاعات و حل مشکلات اساسی باید به آن حد از پختگی برسد که حاصل آن اعتقاد و یقینی راسخ و شجاعت و توانایی در دفاع از این عملیات در برابر هرگونه مخالفتی، از هر منبعی باشد.

آموزش چگونگی انتقال دانش

توانایی نوشتن و صحبت در میان جمع ممکن است برای بعضی از افراد ساده‌تر از دیگران باشد. اما برای اکثریت افراد این توانایی نتیجه تلاشی قابل توجه در این زمینه می‌باشد. یاداش این تلاش‌ها چشمگیر و در همایش‌های علمی و به وسیله گزارشات علمی انتشار یافته به شکل ارتباطاتی، درخشان و مؤثر با دیگر محققین جراحی قابل دستیابی خواهد بود. برای ایجاد و کسب توانایی در سخن گفتن در مورد موضوعات علمی، این کار ابتدا با سخنرانی برای گروه‌های کوچک و غیر رسمی آغاز نمائید و به محتوی سخنان خود پیش از سخن گفتن در گروه‌های بزرگ‌تر مسلط گردید. اکثر نویسندگان مقالات، از نقد مشتاقانه همکاران و اساتیدشان، در گروه‌های کوچک به عنوان بهترین روش آماده‌سازی در طول زندگی جراحی آکادمیک خود یاد می‌نمایند.

برای فراگیری چگونگی نگارش در زمینه‌های علمی پیش از نوشتن مقالات پیچیده علمی این کار را با نوشتن یک مقاله علمی یا بالینی نسبتاً ساده و معمول آغاز نماید. علاوه بر توانایی نویسندگی و تسلط بر زبان مربوط، فرد باید چگونگی استفاده از قالب‌های مورد نیاز برای نوشتن خلاصه مقاله و نوشته‌های علمی که برای چاپ ارسال می‌شوند را نیز بیاموزد، یک محقق جراحی موفق کسی است که بتواند به طور مؤثری در مجلات علمی و جراحی با دیگران ارتباط برقرار کرده و مطالب علمی را انتقال دهد. هر مجله یا همایشی را انتخاب می‌کنید، به مخاطبینی که مایلید خطاب قرار دهید، بیندیشید. هنگام انتخاب نه تنها مخاطبی که علاقه زیادی به مقاله شما دارد، بلکه معتبرترین و محترم‌ترین گردهمایی را که می‌توانید یافته‌های خود را به آنان انتقال دهید، برگزینید.

شرکت دوره‌هایی جهت آموزش شیوه نگارش علمی و سخن گفتن برای جمع را پیشنهاد می‌کنیم، دسته‌ای از کارآموزان جراحی دریافته‌اند که سازمانی به نام Toastmastic Intevnational که در اکثر شهرهای بزرگ جهان با هدف بهبود تأثیر سخنرانی در جمع، شعبه دارد، تجارب آموختنی خوبی را در اختیار می‌نهد.

یک جراح آکادمیک باید بسیار منظم باشد

یک جراح آکادمیک باید برای انجام مسئولیت‌های خود نسبت به فعالیت‌های حرفه‌ای چندگانه و همزمان با نظمی چشمگیر در کارها برخوردار باشد. برای ایجاد توازنی مناسب بین اولویت‌های رقابتی نیاز به بلوغ عاطفی و ثبات روانی و توانایی در حفظ تمرکز بر روی اهداف می‌باشد. برای اینکه همانند شعبده بازاها بتوانید چندین توپ را همزمان در هوا نگه دارید باید توانایی تنظیم اولویت‌ها و اعمال مسئولیت‌ها را کسب و حفظ نمایند.

دورنمایی که از طریق بازنگری مسئولیت‌ها و اهداف خود ترسیم می‌نمائید، باید مبنای برای تنظیم اولویت‌های کاری و ایجاد تعادل بین آنها باشد. شما باید به سنجش و بررسی مسئولیت‌های بالینی خود در برابر مسئولیت‌های علمی، مسئولیت‌های سازمانی در برابر مسئولیت‌های ملی و مسئولیت‌های حرفه‌ای در برابر مسئولیت‌های شخصی بپردازید. ایجاد توانایی در استفاده مؤثر و بخردانه از زمان، اولویت‌بندی امور بر اساس میزان اهمیت و ممانعت از مقدم شمردن امور گذشته بر مسائل مربوط به زمان حال ضروری است.

نکات زیر شما را در فراگیری چگونگی برقراری نظم در انجام کارها یاری می‌دهند:

- ۱- در جستجوی مدل‌هایی برای خود باشید و نحوه تنظیم زمان توسط افراد پرکار و مؤثر را تجزیه و تحلیل کنید.
- ۲- نقاط قدرت و ضعف و محدودیت‌های خود را بشناسید. انتظارات واقع‌گرایانه نسبت به خود و دیگران داشته باشید.
- ۳- برای تمام جنبه‌های فعالیت‌های تخصصی خود برنامه‌های کوتاه مدت و بلند مدت داشته باشید.
- ۴- زمان را برای خود معنی‌دار نمائید به این ترتیب که الف) در صورت نیاز یا بررسی ساعات کاری، زمان‌های هدر رفته خود را شناسایی نمائید. ب) توانایی بیان روشن افکارتان را در خود ایجاد کنید. ج) در دوره‌های تندخوانی و مانند آن شرکت کنید.

۵- مسائل را یادداشت کنید. اکثر ما فهرستی از کارهایی که باید انجام دهیم بر روی یک کارت یا ورق کاغذ یا نواری در یک ضبط صوت در جیب یا کیف خود داریم. یکی از این روش‌ها باید شب و روز مورد استفاده قرار گیرد به این ترتیب اندیشه‌های ما در لحظه‌ای پدید می‌آیند و پیش از محو شدن از خاطر ثبت می‌گردند.

۶- به طور مداوم در مورد تقدم و تأخیر مسائل فکر کنید.

۷- یک تعادل مناسب بین زندگی حرفه‌ای و شخصی ایجاد کنید. خانواده و تعهدات شخصی بسیار مهم هستند. برای استراحت و پرداختن به کارهای مورد علاقه، ورزش و فعالیت‌های فرهنگی و اجتماعی زمان‌ها و مکان‌هایی در نظر بگیرید.

۸- آموزش‌های تخصصی را در کنار مهارت‌های سازمانی و مدیریتی مدنظر قرار دهید.

اعتقاد ما بر این است که تعهدات شخصی و خانوادگی شامل حداقل داشتن یک رابطه دوستی نزدیک و قابل اعتماد تا حدی که بتواند اندوه‌ها، نگرانی‌ها و آرزوهای شخصی را با او در میان گذاشت اولین ارزشی است که باید از بین ارزش‌های مهم کسب گردد. "از پا در آمدن"، برای جراحان آکادمیک موفق که به سرعت به پیش می‌روند اما در حفظ تعادل در زندگی شخصی خود می‌توانند، تراژدی چندان رایجی نیست. این امر می‌تواند منجر به عدم تعادل عاطفی و از هم پاشیدگی خانواده شود که به نوبه خود کارآرایی فرد در تمام امور و حوزه‌ها تحت تأثیر قرار خواهد داد.

جراح آکادمیک باید از مهارت در تعامل با دیگران برخوردار باشد

وظایف پاره وقت متعدد برای همکاری در فعالیت‌های بالینی و دانشگاهی نیازمند مهارت‌های قابل توجهی در تعامل با دیگران دارد که جزئی از توانایی‌های جراح آکادمیک محسوب می‌شود. دستیابی به موفقیت در این عرصه بستگی به پختگی، توانایی و واگذاری مؤثر امور دارد. فراگیری نحوه واگذاری امور قسمتی از آموزش است. باید هرچه زودتر به درک چگونگی قبول مسئولیت به عنوان یک همکار پاره وقت مؤثر و صمیمی نائل آمده، بیاموزید چگونه می‌توانید همکاری مؤثر و مفید دو جنبه‌ای را در عرصه‌های مختلف زندگی حرفه‌ای خود برقرار کنید. این همکاری در امر تحقیقات همواره به معنای همکاری با محققین تمام وقت در دپارتمان‌های آنها و یا در دپارتمان‌های علوم پایه می‌باشد.

به تأثیری که فعالیت‌های شما بر زمان تحت اختیار محقق و هزینه‌هایی که خواسته‌هایتان بر دیگران تحمیل می‌کند، توجه نمایید. افرادی که مایلند با شما همکاری کنند نیاز به نوعی "بده - بستان" در این رابطه دارند. یک جراح آکادمیک موفق، سعی در ایجاد شرایط موفقیت دوجانبه برای همکاران خود می‌نماید.

بیاموزید که پیشنهادات و نحوه واگذاری امور در قالبی معقول، مثبت و سازنده بگنجانید. پیشنهادات طعنه‌آمیز، گران تمام خواهد شد. همچنین باید بیاموزید که چگونه و با توجه به زمان و مکانی مناسب با رویکردی صحیح، به انتقاد بپردازید، و به چالش بکشید. مخصوصاً عدم توجه به خواسته‌ها و احساسات دیگران یا عیبجویی‌های غیرسازنده در حضور جمع، سدی در راه پیشرفت خواهند بود. تعامل سازنده مستلزم وجود ظرفیت بالای انتقاد از خود و پذیرش انتقادات سازنده دیگران می‌باشد. آموختن مهارت‌های مربوط به تعامل با دیگران، وظیفه‌ای برای تعالی فرد در تمام طول زندگی می‌باشد.

بسیاری از موضوعات بحث شده موضوع کتاب‌های مختلف در زمینه توانایی‌های مدیریتی و رهبری می‌باشند، اما مشاهده و توجه دقیق به چگونگی برخورد و همکاری دیگران و مدیریت خوب با مردم سهم عمده‌ای در کسب ویژگی‌های مطلوب آنان توسط شما خواهد داشت. سعی کنید خود را همچون دیگران ببینید و به انتقاداتی که نسبت به دیگران، توسط دیگران می‌شود، گوش فرا دهید.

خصوصیات شخصیتی یک جراح آکادمیک

ما معتقدیم که توانایی‌های یک جراح آکادمیک باید در داوطلبانی ایجاد شود که یک شخصیت پایه‌ای متناسب برای انجام این کار داشته باشند. یک جراح آکادمیک مؤثر باید به شیوه‌ای خردمندانه دارای صداقت، بزرگواری، گذشت و درستی‌کاری در هنر یاری به دیگران باشد که ریشه در شخصیتش داشته باشند.

- ۱- تعهد به فضیلت و خوبی و تمایل روزافزون. این امور نیازمند استقامت زیاد و تعهد به ادامه و تکمیل تمام مسئولیت‌ها حتی در پایان یک روز پرکار می‌باشد.
- ۲- ثبات قدم و ابتکار در کارها، این قابلیت‌ها ممکن است از نبوغ فکری مهمتر باشند.
- ۳- درستکاری و صداقت
- ۴- قضاوت و دریافت درونی
- ۵- خلاقیت (یعنی اندیشه‌های غیرسنتی و مبتکرانه)
- ۶- داشتن تفکر تحلیلی، کمی و استقرایی
- ۷- کنجکاوی
- ۸- فروتنی و سخاوت مخصوصاً در اعتبار بخشیدن به دیگران
- ۹- ثبات و پختگی عاطفی
- ۱۰- داشتن شخصیت وسواسی در انجام درست کارها، همراه با انعطاف‌پذیری در روش‌های اجرایی
- ۱۱- شکیبایی و تحمل در برابر نقائص و کاستی‌های دیگران و خود
- ۱۲- تمایل به قربانی نمودن منافع مالی در برابر پاداش‌های فکری و شخصیتی
- ۱۳- ثبات
- ۱۴- شهامت

نتیجه‌گیری

ورزشکار ورزش‌های پنجگانه برای کسب ترکیبی منحصر به فرد از مهارت‌های خاص، خود را از بهترین بودن در تک تک رشته‌های ورزشی مزبور محروم می‌کند. برای این که یک ورزشکار ورزش پنجگانه شده و همواره یک رقیب باقی بماند، باید در زمینه‌هایی که کمتر مهارت دارید، برای کسب یک تفوق کلی، تلاش زیادی نمایید. بسیاری از ورزشکاران ورزش پنجگانه حرفه ورزشی خود را فراتر از هرگونه جایزه‌ای می‌یابند. کسانی که جراحی آکادمیک را به عنوان زندگی حرفه‌ای خود برمی‌گزینند نیز به رضایت مشابهی دست می‌یابند. تجربه‌های زیاد و چالش‌های متعدد را برای آفرینش یک زندگی حرفه‌ای و شخصی مهیج پرتحرک و ثمربخش با هم درمی‌آمیزند.